

Život je u nama sve do same kanije
i niko nam neće ljubav odmamiti
niti nam dokazati
kako je svaki smisao
kratka veka.

Čini nam se da ćemo se kao smukovi
provući kroz gusta okca mreže
koju je razastrla smrt.

VEČE

Konačno smo se do srca večeri
probili
plesnivom korom dana.

Istresamo umor na kuhinjskom pragu
kao za oranja nakupljenu
zemlju
iz opanaka;
sve će ožiljke ovoga sveta
izgladiti tek san.

Mirisi se kondenzuju
u tamne boje,
težaju.
Počinje da pada večernja rosa.

Tek su prve zvezde poprskale
naizgled prašnjavo nebo
a već se nad dvorištem
razlivaju
plašljive lokve mraka.

VREMENOM ČEMO STIĆI

Kao u bolno mesto zaboden trn,
usijana gvozdена krana, treptaj modrog
svetla,

nemir i varka,
koren u meso zariven, žedan,
misao
isklesana iz kamena
— najveća kosmička patnja materije.

Kad je već svako od nas načeo
svoj prvi milenij života,
vremenom ćemo stići
pod suhu tuju na groblju,
ali će se iz trave nad nama
izrojiti nove misli.

Posle će i dalje,
nas povremeno odsutne, preskakati
kamenčići, vatrenom šibom naše misli
ošinuti.
Zazvonićemo na nečijim vratima
a kad nam otvore
biće tamo tek naša utrnula misao
i jedno plašljivo:
Ko li je to zvonio?

SVETLOSNA PRAŠINA

Kao da ima trenutaka koji su
življi od ljudi;
jednom otkinuti od vremena
upašće u neki slučajni život.

Kao ni vlastita krvna zrnca,
tako ni jedan od njih ne osećamo
kako kola u nama,
a ipak,
to je ta naša nezamenjiva
svetlosna prašina.

Mi ne živimo u vremenu,
ono živi u nama,
nevorni gost koji se sprema za odlazak
— ne iščezava, niti se
vraća.

On je u nama
i živi od našeg trajanja,
vatreni napitak našeg bola,
drhtavo iverje briga
koje nas plaši.

Sa slovačkog prevela
Branislava Rom

tišina

milenko fržović

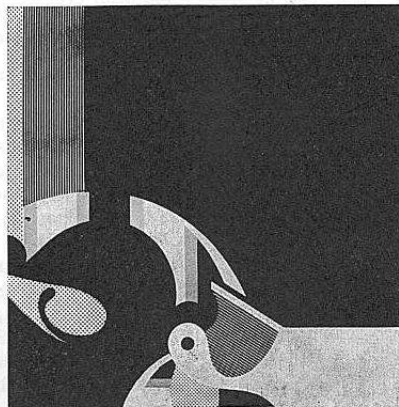
PRIZORI S PUTOVANJA

Neznatan je teret
Duž one
Središnje staze
U levoj ruci torba
Što sadrži
Rublje belinu

U bašti vidim čudesno
Izrastao iz bunara
Kamen
Očev sivi stub

Malo dalje
Šine
Prelazim

Bez pozdrava
Prođoh
Pokraj starog sveta
Seno koje plasti

Na susednom zemljištu
Dok se udaljujem
Oči prate
Moja obnažena leđa

U SAMOĆI

Iz morske vode
Čujem
To dete sad izdvađa
So

I dan danas u samoći
U suton sa zapaljenom svećom hoda
Zevajući prema bregu
Sin
I brat
Iz kog lipte reči

TIŠINA

U svesti
U skraćenoj evo
Javlja se zabrinutost
Jer šta
Iskrnsu li zvona
I um sveta
Pretrne
U pometnji

U OSNOVI

Po polju
Vaša zakonita deca
I klas uobrazilja
Za stopu viši

U osnovi sa izrazom na licu
Počivate

Svet kukolja
Sen se kreće
Uvis

PRIBOR DUHA

Praznina
Svedeni prostor
Kašika i tako dalje

Posvud se kaže Da
Sa druge strane isto

Oko i ubrzanje oka
U rečima se iscrpljuje
Svest

PARK

Zatičemo umetnike
Gde slikaju
Drvo

Na kraju
Glas
Kaže
Ne baš tačan prenos

Ta smeđa ogromnost
Sad ima šupljinu
I nagnuta podseća na čamac s prednjim
delom

Kog podiže talas

STVAR GRANICA

Kost
Gole životinje
Šuplja kao kuća

Sa rečima
Bdim
U dubini roga

Sopstvenik sam senke
Bremena
Kog nose mnoga moja leđa